

CABARET IN 'WAANZIEN' TOONT LAROUCSSI HOE WE IN MULTICULTUREEL NEDERLAND NAAR ELKAAR KIJKEN

Dans, slapstick: Mouna Laroussi kan alles

Dansen kan Mouna Laroussi als geen ander, maar daarnaast is ze een erg goede fysieke comédienne. Ze brengt vele personages en disciplines samen in *Waanzien*, voor een bijna allesomvattend beeld van Nederland anno 2024.

Mike Peek

Wim Sonnevelds *Het dorp*, de kleinkunst-klassieker bij uitstek, begint in *Waanzien* aan zijn zoveelste nieuwe leven. Een oude man loopt tijdens het nummer bibberend naar een bankje, waar hij foto's bekijkt van zijn jeugd jaren in Marokko. Mouna Laroussi, vaak op zoek naar verbinding, laat zien dat nostalgie een universele emotie is. Al zit er natuurlijk ook iets anders onder, zeker na de laatste verkie-

zingsuitslag: het gevoel in Nederland niet thuis te mogen zijn.

Dat is bepaald niet het enige fraaie beeld dat ze in petto heeft. Laroussi speelt bij aanvang door een op lamellen geprojecteerde zee heen, gewikkeld in plastic. Er ontstaat een scène die het midden houdt tussen dans en slapstick, de gedaante zoekt vergeefs naar een comfortabele positie. Het is

► **Laroussi speelt zo'n duizelingwekkende scène moeiteloos uit. Wát een performer**

niet moeilijk daar een migrant in te zien die lastig zijn draai vindt. Of zou het toch een dakloze zijn die gehinderd wordt door obstakels, opgeworpen om te voorkomen dat hij overnacht in de openbare ruimte?

Waanzien gaat over hoe we in de multiculturele samenleving naar elkaar kijken. Over hoe we omgaan met kwetsbare mensen. Laroussi gebruikt daarvoor deels dezelfde personages als in haar vorige voorstelling *Fatima*. Deze vrolijke, lijvige vrouw speelt deze keer slechts een bijrol, maar wel een cruciale. Haar vader lijdt namelijk aan alzheimer, wat in Marokkaanse kringen nog een flink taboe is.

Fatima heeft het lef om hem naar een verpleeghuis te brengen, wat haar thuis niet in dank wordt afgenomen. Maatwerk blijkt echter een utopie. Ze vindt hem in het tehuis terug achter de televisie, waar *Sputten en slikken* op staat. Dat doet het vertrouwen in de Nederlandse gezondheidszorg natuurlijk geen goed.

★★★★☆
CABARET
'Waanzien' door Mouna Laroussi. Regie: Titus Tiel Groenestege

Laroussi, dochter van een Marokkaanse vader en een Nederlandse moeder, bekijkt alles altijd van twee kanten en wil heel veel zeggen. Zo loopt ze het risico belerend cabaret te maken. Soms, vooral in scènes die zwaar op tekst leunen, wint haar boodschap het inderdaad van de verbeelding. Gelukkig vindt ze er veel vaker een mooie, fysieke vorm voor.

Fantastisch is de sketch waarin een lerares op het schoolplein naar een jongetje kijkt dat zich afzondert van de groep. Er komen steeds meer personages bij. Die bekommeren zich eerst nog om het jochie, maar beginnen al snel hun eigen leed met elkaar te vergelijken. De vraag wie het zieligst is, ontnemt hen het zicht op de werkelijke problematiek. Een schitterende metafoer.

Laroussi speelt zo'n duizelingwekkende scène schijnbaar moeiteloos uit. Wát een performer. Met haar imposante verschijning, even gespierd als soepel, is ze Charlie Chaplin en ballerina Igone de Jongh ineen.

▼ **Scènes uit *Waanzien*, de voorstelling waarmee Laroussi nog tot half mei door Nederland toert.**

FOTOS RICHARD BEUKELAAR

